

A Fővárosi Ítéltábla a Sár és Társai Ügyvédi Iroda (... , ügyintéző: dr. Horváth Katalinügyvéd) által képviselt felperes neve (....) felperesnek, a Nagy és Pál Ügyvédi Iroda (...., ügyintéző: dr. Főző Virágügyvéd) által képviselt I.rendű alperes neve (I.rendű alperes címe) I. rendű, a dr. Szilágyi IstvánÜgyvédi Iroda (fél címe 3., ügyintéző: dr. Szilágyi Istvánügyvéd) által képviselt II.rendű alperes neve (....) II. rendű és III.rendű alperes neve (....) III. rendű alperesek ellen szerzői jogsértés megállapítása és jogkövetkezményeinek alkalmazása iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2012. október 15. napján kelt, 25.P.25.137/2010/42. számú ítélete ellen a felperes 43. sorszám alatti fellebbezése folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Köteles a felperes 15 napon belül az I. rendű alperesnek 50.000 (Ötvenezer) forint + áfa, a II. rendű alperesnek 50.000 (Ötvenezer) forint + áfa, a III. rendű alperesnek 100.000 (Százezer) forint + áfa összegű másodfokú perköltséget megfizetni.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes keresetét elutasította és kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű alperesnek 100.000 forint, míg a II. és III. rendű alpereseknek külön-külön 174.600 - 174.600 forint perköltséget.

A megállapított tényállás lényege szerint a felperest, aki színházrendező és dramaturg, 2009 decemberében felkereste a II. rendű alperes, hogy nyújtson segítséget Tennessee Williams: A vágy villamosa című műve balett-adaptációjának elkészítéséhez. A felperes elvállalta és közösen elkezdtek dolgozni. Az I. rendű alperes a 2010/11-es évadában műsorára tűzte balett-adaptációját, amely azonban ténylegesen bemutatásra nem került. A 2010/11-es évadra vonatkozó Műsor-kalendáriumban és a www.o....hu internetes oldalon a balett-adaptáció szerzőiként a II. és a III. rendű alperesek neve szerepelt, a felperesé azonban nem.

A felperes módosított keresetében az Szjt. 94. §-a, a Ptk. 339. § (1) bekezdése, 355. § (1) és (4) bekezdése, továbbá 359. § (1) bekezdése alapján annak

megállapítását kérte, hogy az I. rendű alperes megsértette a névfeltüntetéshez és szerzői minőség kétségbe vonása elleni védelemhez való jogát azáltal, hogy a Műsor-kalendáriumban, valamint a www.o....hu honlapon nem tüntette fel a felperes nevét a szerzők között.

Kérte az I. rendű alperes eltiltását a szerzőségének jövőbeni kétségbevonásától, azaz attól, hogy „A vágy villamosa” című balett-adaptációról szóló bármilyen közlést a felperes szüzsé-, illetve librettó szerzőként való névfeltüntetése nélkül tegye közzé.

Kérte továbbá az I. rendű alperes eltiltását a jogsértéstől, azaz attól, hogy az I. rendű alperes Tennessee Williams: A vágy villamosa című drámájából készült balett-adaptációja megvalósításához a felperes által is alkotott szüzsét és az ezen alapuló bármely más művet, balett-adaptációt szabályszerű felhasználási szerződés, továbbá arányos jogdíj fizetése nélkül bármilyen módon felhasználja.

Emellett nyilvános elégtétel adására kérte az I. rendű alperest kötelezni oly módon, hogy az I. rendű alperes saját költségén az ítélet rendelkező részét tegye közzé a www.o.hu internetes felületen, annak főoldalán 1/2 képernyőméretben, keretben, 3 hónapon keresztül, továbbá a M. N. és a N. napilapokban 1/8-1/8 oldalterjedelemben, keretben, egy alkalommal.

Végül az I. rendű alperest 1.500.000 forint gazdagodás megfizetésére és 500.000 forint nem vagyoni kártérítés megfizetésére kérte kötelezni szerzői jogainak megsértése miatt.

A felperes II. és III. rendű alperesekkel szemben előterjesztett keresete az I. rendű alperessel szembeni kereset tűrésére irányult.

Az alperesek a kereset elutasítását kérték. Vitatták, hogy a felperes a perbeli táncműnek szerzője lenne, állításuk szerint tevékenysége klasszikus dramaturgi munka, amely a hatályos szerzői jogi törvény szerint nem tárgya a szerzői jogvédelemnek. Vitatták továbbá a felperes által készített szüzsé alperesek általi felhasználásának tényét is. Arra is hivatkoztak, hogy a balettelőadás bemutatásra nem került, ezért nincs olyan kész mű, amely az Szjt. szerinti védettséget élvezne.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét nem találta alaposnak. Határozatát a szerzői jogról szóló 1999. évi LXXVI. törvény (Szjt.) 1. §-ára, 4. § (1) és (2) bekezdésére, 12. § (1)-(4) bekezdéseire, 16. § (1)-(7) bekezdéseire, 29. §-ára, 94. §-ának (1) és (2) bekezdésére, valamint a Pp. 206. §-ára alapította.

Kifejtette, hogy az Szjt. 1. §-a szerinti szerzői alkotás lényege annak egyéni-eredeti jellege, más alkotástól megkülönböztethetősége, és az, hogy a mű a szerzőhöz fűződő individuális kapcsolatot tükrözzön. A műnek emellett szubjektíven, azaz a szerző szemszögéből újnak kell lennie. Ennek alapján megállapította, hogy a perbeli alkotás alapjául szolgáló mű Tennessee Williams: A vágy villamosa című irodalmi alkotás, amelynek balett-adaptációja az Szjt. 4. és 29. §-a értelmében átdolgozásnak minősül. Hangsúlyozta, hogy a felek között nem volt vitatott, hogy a felperes készítette el a kézzel írott szüzsét, amelyet a keresetleveléhez csatolt. A per tárgya azonban Tennessee Williams: A vágy villamosa című irodalmi mű táncos-zenés adaptációjából készült táncművészeti alkotás, azaz a balett, amely azonban

még nem készült el, az alkotómunka jelenleg is folyik. Ennek során a felperesi szüzsé a kezdeti időszak óta már többször változott, átdolgozásra került, ezért amennyiben a balett bemutatásra kerülne, annak már nem a felperesi szüzsé lenne az alapja.

Kifejtette, hogy a balett az Szjt. 6. §-a szerinti együttesen létrehozott mű, amelyben több szerző műve oly mértékben egyesül, hogy azok szerzői nem tudják szerzői jogaikat egyénileg gyakorolni alkotó hozzájárulásuk tekintetében. A részek olyan egységes egésszé állnak össze, hogy az egyéni joggyakorlás lehetetlenné válik. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a mű védettséget akkor élvez, amikor azt bemutatják.

A perben nem volt vitás, hogy a per tárgyát képező balett még nem került bemutatásra, ezért annak a körülménynek, hogy egy jövőbeli esetleges előadássorozatnak része lesz-e a balett az elkövetkezendő évadban és ennek ténye a Műsorfüzetben feltüntetésre kerül, az elsőfokú bíróság nem tulajdonított jelentőséget. Az I. rendű alperes által a felperes részére megküldött, alá nem írt szerződéstervezetek az elsőfokú bíróság álláspontja szerint nem jelentik a felperes jogainak elismerését, továbbá nem fogadta el a felperes azon hivatkozását sem, mely szerint a kézzel írott szüzsé önálló irodalmi alkotásnak tekinthető. Kifejtette, hogy bár a szüzsé megvalósítja a prózai dialógusokon alapuló gondolat-szövedék mozgásnyelvi, színpadi kompozíciókban megvalósuló kifejezőmódra történő lefordítását, ettől azonban a szüzsé külön műként nem értékelhető, mert az csak a balett vonatkozásában válik védetté. A szüzsé egy szükségszerű munkafolyamati állomás, az irodalmi alkotássá, védetté akkor válhatna, amennyiben nem lenne a balett alapjául szolgáló más alpmű. A perbeli esetben ilyen alpmű Tennessee Williams műve, míg az ennek alapján létrehozni kívánt balett még nem készült el és azt nem mutatták be. Minderre tekintettel az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a szerzői jogi jogkövetkezmények nem alkalmazhatóak.

A Szerzői Jogi Szakértő Testület szakértői véleményét az elsőfokú bíróság ítélezése során nem vette figyelembe és nem értékelte, mert álláspontja szerint a perben eldöntendő kérdés jogkérdés volt, annak a kérdésnek az eldöntését követően pedig, hogy a szerzői jog által védett mű-e a balett, további szakértői bizonyításra álláspontja szerint már nem volt szükség a döntés meghozatalához. Kifejtette továbbá, hogy a felperes nincs elzárva attól, hogy amennyiben a későbbiek során a balettmű bemutatásra kerül, szerzői jogsértés esetén jogait érvényesítse.

Minderre tekintettel az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította. A perköltségről a Pp. 77. §-a és 78. §-ának (1) bekezdése, valamint a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet alapján rendelkezett.

Az ítélettel szemben a felperes nyújtott be fellebbezést, amelyben az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a kereset szerinti döntés meghozatalát kérte. A másodfokú tárgyaláson R.E.-t jelmeztervezőtől származó nyilatkozatot csatolt, amellyel azt

kívánta bizonyítani, hogy a II. és a III. rendű alperes a Gy.B.-tel tárgyalásokat folytatott a balett bemutatása érdekében, ezzel alátámasztandó az eltiltás iránti kérelme megalapozottságát.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az Szjt. rendelkezéseibe és a szerzői jog alapelveibe ütköző módon állapította meg ítéletében, hogy a felperes által létrehozott kézirat szüzsé és gépelt szüzsé nem szerzői mű és annak a felperes nem szerzője. Idézte az Szjt. 1. §-ának (1)-(3) bekezdését, 4. §-ának (1) és (2) bekezdését, 16. §-ának (1) bekezdését és 29. §-át és ezek alapján kifejtette, hogy a felperes által F/5. sorszám alatt csatolt kézirat szüzsé és az azon alapuló F/6. szám alatti gépelt szüzsé álláspontja szerint egyéni eredeti jellegű szerzői alkotás, azaz az alpmű, vagyis a Tennessee Williams dráma átdolgozása. A perben nem volt vitás, hogy a felperes közreműködött a kézirat szüzsé és a gépelt szüzsé elkészítésében, ezért amennyiben azok egyéni, eredeti jellegű mutatnak, akkor a felperes azok szerzője. Hangsúlyozta a fellebbezés, hogy a szerzői jogi védelem nem csak a mű egészére, hanem bármely azonosítható részére is kiterjed, ezért amennyiben egy szerzői mű még nem készült el, de már vannak azonosítható részei, akkor azok is szerzői jogi oltalomban részesülnek, amennyiben egyéni, eredeti jelleggel bírnak.

A felperes állította a fellebbezésében, hogy az elsőfokú eljárásban kétséget kizáróan bizonyította, hogy a kézirat szüzsé és a gépelt szüzsé az alpmű Szjt. 29. §-a szerinti átdolgozásai, amelyek származékos műként szerzői jogi védelmet élveznek, mert egyéni, eredeti jellegű megfogalmazással bírnak. A leírások egyediek, hangulatfestő szavakat alkalmaznak, amelyek eltérnek az alpmű magyar fordításának megfogalmazásától és kreatívan érzékeltetik a hangulatot, ezzel az írott szöveget szinte vizuálissá formálva át. Mindezen túl a szüzsék a színpadi mozgásokat is tartalmazzák, amelyek miatt az események képszerűen követhetőek, a szüzsé ezért az alpművet a balett műfaj követelményeinek megfelelően dolgozta át és az magában foglalja a koreográfia alapelemeit is, amely a balett, azaz a táncjáték alapja. A kézirat és a gépelt szüzsé emellett jelentősen eltér az alpműtől, mert az plusz jeleneteket is tartalmaz, eltérő a jelenetek sorrendje, egyes szereplőket nem szerepeltet, emellett nyolc új karaktert bevezet, és az alpműben nem szereplő motívumokat, szimbólumokat is alkalmaz. Az SzJSzT .../11. számú szakvéleménye kimondta, hogy a kézirat szüzsé az alpmű felhasználásával készült származékos, félkész, az alkotói folyamat egy állomását megvalósító mű, amely megtestesíti a szerzője szellemi alkotó tevékenységét, ezért az nem tekinthető az alpmű szolgai másolásának. Az elsőfokú bíróság sem a szakvéleményt, sem a felperes által az alpmű és a kézirat, valamint a gépelt szüzsé összehasonlítása eredményeképpen létrehozott előkészítő iratát ítélete meghozatalakor nem vette figyelembe, és ítéletében nem indokolta meg azt, hogy miért rekesztette ki e bizonyítékokat mérlegelése köréből, ezzel eljárása a Pp. 221. §-ának (1) bekezdésébe ütközött.

Hangsúlyozta a fellebbezés, hogy a Pp. 177. §-ának (1) bekezdése és az Szjt. 101. §-ának (1) bekezdése alapján annak eldöntése, hogy egy mű rendelkezik-e egyéni,

eredeti jelleggel, olyan szakkérdés, amelynek megválaszolására a Szerzői Jogi Szakértő Testületnek van hatásköre, ezért az elsőfokú bíróság az SzJSzT szakvéleményét jogellenesen, hibás joggyakorlatot előrevetítve hagyta figyelmen kívül, különös tekintettel arra, hogy a Szakértői Testületet a felperes indítványára maga a bíróság rendelte ki. Annak eldöntése, hogy a kézirat szüzsé és a gépelt szüzsé szerzői műnek minősül-e a per leglényegesebb érdemi kérdése, amely nem jogi, hanem ténybeli kérdés, ennek megválaszolásához különleges szakértelem szükséges és e tevékenység igényli a két szüzsé, valamint az alpmű alapos tanulmányozását és azok összevetését.

A felperes fellebbezési állítása szerint az elsőfokú bíróság tévesen, és az Szjt. szabályaiba ütköző módon állapította meg, hogy a mű védettséget akkor élvez, amikor az bemutatásra kerül. A szerzői jog alapelve, hogy a nyilvánosságra hozatal nem feltétele a szerzői jogi védelemnek, az az Szjt. 4. §-ának (1) bekezdése szerint a mű megszületésével kezdődik. A nyilvánosságra nem hozott mű is védett az Szjt. 10. §-ának (1) bekezdése értelmében még a nyilvánosságra hozatallal szemben is, hiszen a szerző kizárólagos joga annak eldöntése, hogy a művét nyilvánosságra hozza-e. Téves az elsőfokú bíróság azon megállapítása is, amely szerint a kézirat és a gépelt szüzsé akkor válhatna védetté külön irodalmi alkotásként, amennyiben nem lenne a balett alapjául szolgáló más alpmű. A szerzői jogi oltalom nem függ attól, hogy az adott mű elkészítésére milyen szakmai szokások alakultak ki, mert azok nem befolyásolják a szerzői műként való minősítést. Ezt erősíti meg az SzJSzT szakvéleménye is annak 4. oldal I.3. pontjában. Ezzel szemben az elsőfokú bíróságnak azt kellett volna vizsgálnia a fellebbezés állítása szerint, hogy az alpműhöz viszonyítva a kézirat és a gépelt szüzsé az Szjt. 29. §-a szerinti átdolgozásnak minősül-e. Az SzJSzT szakvéleményben a testület kimondta, hogy az új szüzsé a gépelt szüzsé közvetlen és közvetett átdolgozása és részbeni többszörözése és az a kézirat szüzsére épül, annak továbbalkotott, részben többszörözött, részben átdolgozott változata. Emellett a felperes részletesen bizonyította azt is, hogy a kézirat és gépelt szüzsé felhasználásra került az I. rendű alperes megrendelésére a balettművön dolgozó II. és III. rendű alperesek által készített ún. új szüzsében. Ezt a felperes levezette a 2011. május 20-ai tárgyaláson csatolt, a 2011. június 6-án és 2012. április 4-én kelt előkészítő iratában is. Mindezekre tekintettel az elsőfokú ítélet megalapozatlan és annak tényállása is hiányos, mert az nem tartalmazza, hogy az új szüzsét mikor és ki készítette el, illetve ennek tényéről sem tesz említést.

Az alperesek fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság keresetet elutasító érdemi döntését a másodfokú bíróság helyesnek találta, de annak az alábbi, eltérő indokát adja.

Alappal sérelmezte a fellebbezés, hogy az elsőfokú bíróság az Szjt. szabályaiba ütköző módon állapította meg, hogy a mű védettséget akkor élvez, amikor az

bemutatásra kerül. Az Szjt. 4. §-ának (1) bekezdése szerint a szerzői jog azt illeti, aki a művet megalkotta (szerző). A „megalkotás”, azaz a mű létrehozása olyan reálaktus, amelyhez joghatás, szerzői jog keletkezése tapad. A szerzői jogi védelem ezért a mű megszületésével kezdődik, a nyilvánosságra hozatal nem feltétele a szerzői jogi védelemnek. Helytállóan utalt arra is, hogy a szerzői jogi védelem nem csak a mű egészére, hanem bármely azonosítható részére is kiterjed, ezért amennyiben egy szerzői mű még nem készült el, de már vannak azonosítható részei, akkor azok is szerzői jogi oltalomban részesülnek, amennyiben egyéni, eredeti jelleggel bírnak (Szjt. 16. § (1) bekezdése).

Helyesen hivatkozott a felperes a fellebbezésében arra is, hogy annak eldöntése, hogy egy mű rendelkezik-e egyéni, eredeti jelleggel, olyan szakkérdés, amelynek megválaszolására a Szerzői Jogi Szakértő Testületnek rendelkezik kompetenciával. A Pp. 177. §-ának (1) bekezdése szerint ha a perben jelentős tény vagy egyéb körülmény megállapításához vagy megítéléséhez olyan különleges szakértelem szükséges, amellyel a bíróság nem rendelkezik, a bíróság szakértőt rendel ki. Az Szjt. 101. §-ának (1) bekezdése értelmében szerzői jogi jogvitás ügyben felmerülő szakkérdésekben a bíróságok és más hatóságok szakvéleményt kérhetnek a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala mellett működő szakértő testülettől, míg a testület a (3) bekezdés értelmében felkérésre peren kívül is adhat szakvéleményt a felhasználási jog gyakorlásával kapcsolatos kérdésekben. A Szerzői Jogi Szakértő Testület szervezetét és működését a 156/1999. (XI. 3.) Korm. rendelet szabályozza. A rendelet 1. §-ának (1) bekezdése szerint a testület az Szjt. 101. §-ának (1) és (3) bekezdésében megjelölt ügyekben szakértői véleményt ad bírósági vagy hatósági megkeresés, vagy megbízás alapján. A rendelet alkalmazásában szerzői jogi jogvitás ügy az Szjt.-ben szabályozott szerzői, szomszédos és adatbázis-előállítói jogok érvényesítésével összefüggő bármely jogvita, míg a felhasználási jog gyakorlásával kapcsolatos kérdésnek számít az Szjt.-ben szabályozott vagyoni jog gyakorlásával kapcsolatos kérdés (1. § (2) és (3) bekezdése).

A felperes a perben az Szjt. 4. §-ának (2) bekezdése szerinti szerzői jogát érvényesítette, helyesen járt el ezért az elsőfokú bíróság, amikor 21. számú végzésével elrendelte a Szerzői Jogi Szakértő Testület szakvéleményének beszerzését annak megállapítása érdekében, hogy a per tárgyát képező szűzsé szerzői műnek tekinthető-e, és megállapítható-e annak alperesek általi felhasználása. Az elsőfokú bíróság újabban eljár tanácsa azonban az SzJSzT szakvéleményét ítélkezése során figyelmen kívül hagyta, mert álláspontja szerint a perben eldöntendő kérdés jogkérdés, amelynek megválaszolásához nem volt szükség további szakértői bizonyítás lefolytatásához. Az elsőfokú bíróság az SzJSzT szakvéleményét jogszabályba ütköző módon mellőzte, mert erre irányuló speciális szakértelem hiányában nem foglalhat állást abban a kérdésben, hogy a perbeli mű szerzői jogi védelmet élvez-e, azaz felmutat-e az Szjt. által megkívánt egyéni eredeti jelleget, és azt az alperesek felhasználták-e. A szakértői vizsgálat kizárólag szerzői jogi szempontok alapján dönti el, hogy az adott teljesítmény eredménye mű-e vagy sem. Annak megállapítása ezért, hogy a perbe vitt mű szerzői műnek minősül-e olyan szakkérdés, amelyben való állásfoglalás kialakítása

során általában nem mellőzhető a Szerzői Jogi Szakértő testület szakvéleményének beszerzése.

A felperes helyes érvei azonban nem eredményeztek eltérő érdemi döntést.

A Szerzői Jogi Szakértő Testület SzJSzT-..../11. sorszámon adott az elsőfokú bíróság megkeresésére szakvéleményt, amely az iratok között 29. sorszám alatt megtalálható. A másodfokú bíróság az aggálytalan, alapos és meggyőző szakvéleményt elfogadta ítélezése alapjául. A szakvélemény hangsúlyozta, hogy amennyiben egy félkész állapotú mű megfelel a szerzői mű kritériumának, annak felhasználása engedélyköteles. A Testület a felperes által sérelmezett művet egy adott fázisában vizsgálta, amelynek során elvégezte a felperes részvételével készült ún. kézirat szüzsé, valamint a későbbi fázisokban készített gépelt szüzsé és új szüzsé összehasonlítását. A kézirat szüzséről megállapította, hogy az az alpmű felhasználásával készült származékos, félkész, az alkotói folyamat egy állomását megvalósító mű, amely nem az alpmű szolgálai másolása és megtestesíti a szerzője szellemi alkotó tevékenységét. Olyan szakirodalmi mű, amely részben többszörözi - azaz táncjáték céljára „kivonatolja” - az alpművet, más, nem jelentéktelen részben átdolgozza, kis részben pedig attól eltávolodva önálló, új mű elemeket mutat fel. Összességében megállapította, hogy a kézirat szüzsé az alpmű mozgásnyelvre való átfordításának egy olyan fázisát valósítja meg, amely - továbbfejlesztés után - alkalmas lehet a mozgásnyelvre átfordítás teljes alapjául. A gépelt szüzsé és az új szüzsé a Testület álláspontja szerint az alpmű és a kézirat szüzsé olyan átdolgozásai, amelyek részben megvalósítják a kézirat szüzsé többszörözését is. A gépelt szüzsé a kézirat szüzsé közvetlen átdolgozása és részbeni többszörözése, mind a gépelt, mind az új szüzsé az alpmű közvetett átdolgozásai, míg az új szüzsé a kézirat szüzsé közvetett átdolgozása és részbeni többszörözése. Hangsúlyozta azonban, hogy szakvéleménye csak „pillanatfelvételnak” tekinthető, mert ha sor kerül a kész balett-mű színpadra állítására, ahhoz képest, hogy a színpadra állított mű mennyiben tér el bármelyik szüzsétől és az alpműtől, más lehet a vizsgált művek viszonya, ennek ténye pedig kihat a vitatott szerzőségi arányra is. Ezért azt rögzítette, hogy a kész balett-mű ismerete nélkül szakértői biztonsággal nem válaszolható meg, hogy a kész balett-mű tekinthető-e olyan műnek, amely a kézirat szüzsében és a gépelt szüzsében megjelenő egyéni-eredeti balett-adaptáció alapján jön létre.

A Fővárosi Ítéltábla álláspontja a Testülettel egyezően az, hogy a jogsértés megállapíthatóságának előfeltétele a balett-mű elkészülte. Ennek hiányában nem lehet állást foglalni abban a kérdésben, hogy a kész mű felhasználja-e majd, és mennyiben a felperes kézirat szüzsében megtestesülő, de nem egyedül alkotott szakirodalmi művét. Kiegészíti ezt a másodfokú bíróság, hogy az I. rendű alperes oldalán a balett-adaptáció bemutatásának hiányában jelenleg egyáltalán nem állapítható meg olyan felhasználási cselekmény, amely a felperes mint szerző vagyoni jogainak sérelmét eredményezhetné. Mivel a felperes a jogsértő felhasználás megállapítását és a jogkövetkezmények alkalmazását kizárólag az I. rendű alperessel szemben kérte, ezért nem volt szükség a tényállás felderítésére és

kiegészítésére abban a kérdésben, hogy a balettművön tovább dolgozó II. és III. rendű alperesek felhasználták-e a felperes részvételével készült kézirat szüzsét az új szüzsében.

A kifejtettekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság érdemben helyes ítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján - az ismertetett eltérő indokolással - helybenhagyta. Döntése meghozatalakor a felperes által a másodfokú tárgyaláson csatolt bizonyítékot a Pp. 235. §-ának (1) bekezdése értelmében mellőzte.

Az eredménytelenül fellebbező felperest a Pp. 239. §-a alapján alkalmazandó 78. § (1) bekezdése szerint kötelezte az alperesek oldalán felmerült, ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltség megfizetésére, melynek megállapítása során az I. és II. rendű alperesek oldalán a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-ának (2), (5) és (6) bekezdése és 4/A. § (1) bekezdése alapján 50.000 - 50.000 forint + áfa összeget, míg a III. rendű alperes oldalán az IM rendelet 2. §-a és 4/A. § (1) bekezdése alapján, a csatolt megbízási szerződés figyelembevételével 100.000 forint + áfa összeget vett figyelembe.

, 2013. június 6.

. Lesenyei Terézia s.k.
a tanács elnöke

. Békefiné dr. Mózsik Tímea s.k.
előadó bíró

Dr. Pullai Ágnes s.k.
bíró

A kiadmány hitelül: